

DEBRECZENI PROTESTÁNS LAP

EGYHÁZI ÉS ISKOLAI HETI KÖZLÖNY.

FŐSZERKESZTŐ: DR. KUN BÉLA. FELELŐS SZERKESZTŐ: ERDŐS KÁROLY.

Megjelenik hetenként egyszer, szombaton.
Előfizetési ár: egész évre 28 korona, fél-
évre 14 korona. Egyes szám ára 60 fillér.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Debreczen, Kollégium;
ide kell küldeni a lap szellemi és anyagi ügyeire vonatkozó
minden közleményt, előfizetést, reklamációt és hirdetési díjat.

A kollégium évváró ünnepélyén.

Kedves Igazgató Úr! Tanár Urak! Tanuló Ifjuság!

Az üdvözlést elnöktársam Őméltóságával együtt hálásan köszönjük és szívből viszonzozzuk.

Súlyos esztendő sora szakadt reánk a közvetlen múltban. A sor végén, mint legsúlyosabb áll e most záruló tanév. A végítéletszerű világháború vihara az anyagi értékek és emberek tömérdek mennyiségét pusztította el; de meghagyta az eszményeket, amelyek birtokában a feltámadás reménye a legalátaposottabb helyről is bizalommal nézhet fölfelé s az újjáépülés realitásának komolyságával igazolhatja magát. A hivatásával, hagyományával, történelmével azaz önmagával meghasonlott ország az elveszés útjára tért. Megtévelyedett polgárai idegen szellem mérgetől megháborodva, lelkiismeretlen kezekkel rombolták, amit még a világháború végzetes dúlása is kíméletben hagyott. Rombolták a szépnek, nemesnek, nemzetnek, erkölcsnek, vallásnak eszményeit. Meg akarták fojtani a tökéletesbedés lelkét, amely pedig drágább a testnél, mert ennek eszes éltetője túléli az időt, Elvetette a féktelen szabadság a szelet és jött is reá az aratás országpusztító viharral.

Egyházunk intézményeit — köztük kollégiumunkat is — a sár széléig sodorta a vihar. Sodró erejében nemcsak külső tényezők összetétele működött. Sőt legszomorúbb, hogy nem egy a mi hivatalos munkásaink, neveltjeink, befogadottjaink, keblünk melengetettjei, szárnyunk emeltjei közül a megtévelyedés, a hálátlanság és gyűlölet szinte érthetetlen és hihetetlen fokával állott be a rombolás tényezői közé. Szinte hajlandó az ember megítélésük mérlegét az erkölcs kezéből az orvos kezébe tenni át; de hogy valami mérlegen eszközölni kell a mérést, azt létfenntartásunk ösztöne parancsolja reánk.

Az Isten — kinek neve legyen áldott — hatalmas volt kegyelemből is, a hozzá hívek hitének jutalmául is elfordítani a végveszélyt.

Azonban az anyagi és szellemerkölcsi romokat eltakarítani, sebeket bekötözni, bajokat meggyógyítani olyan feladat, amelybe hivatalosak és nem hivatalosak, bent és kívül valók teljes erejét, hűségét, buzgóságát, nagy lemondását és sok áldozatát bele kell adni. „Ímé meggyógyultál, többé ne vétkezzél, hogy gonoszabbul ne légyen dolgod“: mondja Jézus a meggyógyult betegnek. Vigyázzunk tehát, hogy ködös elméletek örületétől elragadtatva, nemzeti és valláserkölcsei eszményeink szentsége ellen valamiképen újra ne vétkezzünk.

Kollégiumunk ezeknek az eszményeknek szolgálatára s templomául épült. Az imádkozás és dolgozás szelíd tanácsa mellett ki ne feledjük e szent hely életéből a virágvasárnapi Jézus templomtisztító ostorát. Mert a fegyelem eszközt még a szelíd önfeláldozó szeretet legtökéletesebb példaképe se tudta nélkülözni. Vajha a magához tért erkölcsi felfogás s a férfias következtetést levonni kész önfegyelem ne hagyna a külső fegyelem bírói székének végezni valót.

Az Isten, akinek átaladjuk magunkat bűntetésre engedelmesen, jutalomra háládatosan, legyen e köfalak között a lelkek számára csendesség, békesség, jószerecse, szeniség, és minden jó.

Dr. Baltazár Dezső.

Kollégiumi tanévzáró imádság.

A mi segedelmünk legyen az Úrtól! Amen.

Mindenható, irgalmas Isten, mennyei édes Atyánk! Ennek a lealkonyodó iskolai esztendőnek határvonalánál bűnbánó lélekkel és töredelmes szívvel borulunk le szent színed előtt, hogy gyarlóságunk és méltatlan voltunk érzetében hálát mondjunk szabadító kegyelmedért és hitünk bizonyosságának tudatában esedezünk megtartó gondviselésedért.

Nyilván megvalljuk Előtted, hogy a Tőled való elpártolás és a szent Fiad evangélioma ellen elkövetett hűtelenség miatt méltán emeled fel ellenünk ostorodat s búsult gerjedezésedben igazságosan fenyítet meg a népeket közelben és távolban egyaránt. Vajh' kicsoda is tudhatná elszámolni azokat a titkos és nyilvános bűnöket, amelyeknek erkölcsi következményeiként a látható

pusztulás, siralom és gyász szinterévé váltak hajdan viruló hazánk rónái, virányai, helységei, városai?! Kicsoda szállhatna perbe Veled e megpróbáltatások miatt, holott Te vagy egyedül szent, igazságos és kegyelmes ítélő bírja az egész emberiségnek és a mindenségnek?

Bizonyára szerfelett megsokasodott már a gonoszság és az emberek gondolatainak minden alkotása szünetlenül álnok vala e földön, amely szerte mindenütt megtelt erőszakoskodással s a gyűlölködés és boszúállás borzalmaival.

Hogy is nem ihletted meg néped örállóinak szívét, ajkát, hogy a maga idejében nyíltan feltárhatták volna azokat a sátáni üzemeket, amelyek tévelygésbe sodorták és romlásba döntötték a népek ezreit és millióit? Miért is nem küldél közibéink seregestől apostolokat, akik életök árán is bizonyosságot tettek volna a Te igazságodról, utáidról és gondolataidról, melyeket kijelentettél szent beszédedben és megerősítettél mindenha esodatételeidben? Miért is borult bódultság sűrű köde azokra, akik megtévedt elmével pártot ütöttek szent Fiad ellen, kit éretünk bocsátál s kiben megváltál, hogy hüneink miatt lelkünk el ne vesszen?

De, nem tépelődünk felettébb s nem faggatódzunk a sötétség és örvény kifürkészhetetlen tömkelegének rejtekei után, sőt inkább megszegyenülve és mély alázattal elismerjük, hogy mimagunk róttuk össze vétkeink igáját, melyek a porig görnyesztenek bennünket. Közelben is, távolban is valának pártütők és gonoszok, azért öltötted fel a felhőt, hogy Hozzád ne juthasson az imádság. Hisszük azonban és érezzük, hogy Te nem felejtkezél meg örökre rólunk s nem hagysz rettegni és búsongani minket hosszú időre, hanem kegyelmesen feloldozod köteleiből lelkünket, hogy miként harmattól a hervadt virág éled: aként Lelked hathatós fúvalatára bágyadt szívünk felüdüljön, hitünk pislogó mécse föllángoljon és szánk szent neved dicséretére buzduljon.

Fogadd azért jó Atyánk irgalmasan a mi megfáradott és megterhelt szívünk hálaáldozatát, melyet ez iskolai év folyamán velünk közölt számtalan jótéteményeidért im' itt szent házadban bemutatunk. Hallgasd meg kegyelmesen magasztaló imádságunkat, melyet nagy neved dicsőségére remegő ajkainkkal elrebegünk. S fogadj vissza atyai szeretettel, kik gyermeki bizodalommal Hozzád visszatérni és örökre Nálad, Veled maradni óhajtozunk.

Hálát mondunk Néked mennyei édes Atyánk, hogy gondviseléssel megoltalmaztál egyen-egyen mindnyájunkat annyi veszély és oly sok vizály között. Szívünk-lelkünk teljességéből köszönjük, hogy kiterjesztetted felettünk védő kezeidet és az özönvízként eláradott bűnök, bajok, rettegtetések forgatagából megmentetted életünket, épségünket, egészségünket és mindazt, amink még megmaradt a testi táplálkozásunkra s ruházatunkra a Te könyörületeséged és oltalmad folytán. Dicsőítünk közelebbről azért a hűséges gondoskodásodért, amellyel hitünk külső erődeit, templomainkat és egyházunknak vete-ményes kertjeit, iskoláinkat megőrizted, megtartottad, azt akarván, hogy a szellemi és erkölcsi fejlődés eme mozdíthatatlan alapon nyugvó világító tornyai, a változó idők minden viharát kiállva, rendületlenül fennmaradjanak, hogy mi a Te szent házadba ígéd hallgatására és a váltság jegyeiben való részesülés végett buzgóságosan eljárjunk. Téged nyilvánosan a híveknek gyülekezetében segítségül hívunk és örökké tartó dicsőítésedet már e földi életben elkezdjük; viszont a Te igaz megismerésedre eljutni törekedjük, hogy szent nevedet mi miattunk szí-

dalom ne érje soha, sőt inkább reá dicséret és magasztalás szálljon mindörökké.

Áldunk Atyánk mindazokért a szellemi értékekért, közhasznú ismeretekért, erkölcsi oktatásokért és általában azért a sikeres előmenetelért és kegyelmi ajándékokért is, amelyekben e viszontagságos tanév tartama alatt részesültünk a Te jóvoltodból. Vajha minden hozzád való jótéteményedet a magunk jobbulására, felebarátaink boldogítására, egyházunk gyarapodására, hazánk épülésére, nemzetünk virágzására, gyümölcsözésére és szent országod terjedésére fordítanók mindenha! Vajha ne lenné közülünk egyetlenegy olyan hűtlen sáfár, aki a rá bízott talentommal visszaél, hanem mindnyájan böles és hű munkásoknak bizonyulnánk és tisztességben részesülnénk a számadás napján.

Hozzád fohászokodunk, óh Isten, jó Atyánk életünk és pályánk ezutáni folyamának megáldásáért és megszenteléséért is. Légy és maradj velünk kegyelmesen földi vándorlásunk minden idejében. Engedd, hogy az elmúlt iskolai esztendő tükör gyanánt magunk előtt tartsuk szüntelen s ami benne jó, azt követhessük, a rosszat pedig elkerülhessük a Te segedelmed által. Amiképen idáig vezéreltél, gyámolítottál, boldogítottál: aképen szeress és áldj meg minket szereteteinkkel együtt továbbra is mindvégiglen.

Örködjél féltő gonddal védelmezett anyaszentegyházad felett. Virágoztasd, ápold az igaz hit, a jó erkölcs, a józan tudomány és hazaszeretet hirdetésére rendelt áldásos intézményeinket, vezérelj ezekben előjáróit, munkásait, nagyjait és kicsinyjeit szent Lelkeddel, hogy valósuljon meg és terjedjen a Te országod közöttünk és mind az egész földön.

Szánd meg Istenünk e vérel áztatott hazai földön aggódva és reménykedve Hozzád fohászoló népet, mely sokszorosán megbűnhötte már a múltat s jövődöt. Derítsd föl ködbe borult napját s hozz rá vidám időket irgalmasságodból.

Áldd meg és védelmezzed a szeretet és hit szálával velünk egybefűzött vándortársainkat közelben és távolban és keltsd új életre egyházunk, társadalmunk halódó tagjait, hogy mielőbb új hálaadó dicséretet zengjünk megtartó és boldogságra vezérlő kegyelmedért.

A Te megtartó és boldogságra vezérlő kegyelmedért legyen Néked hálaadás, tisztesség, magasztalás, dicsőség most és mindörökké!

Úri imádság.

Mindenható Isten, akinek kegyelméből most együttesen könyörögtünk Hozzád és aki azt ígérted, hogy, ha ketten, vagy hárman összejönnek a Te nevedben, Te teljesíted kérésüket: óh Urunk, teljesítsd most is szolgálóid kéréseit és esedezéseit, amennyire azok hasznosak rájuk nézve. Vezérelj el minket e világon a Te igazságod megismerésére és a jövődö világban az örök életre. Amen. (*Chrysostomus imádsága.*)

Erdős Károly.

Dr. Lencz Géza kollégiumi igazgató tanévzáró beszéde.

Főtiszteletű és Méltóságos Elnökség!
Mélyen tisztelt Közönség!
Nemes Tanuló Ifjuság!

Nehéz váltságok esztendeje volt kollégiumunkra a most elmúlt. A küzdelem bizonyos felbomlasztási törekvéssel kezdődött. Annak a régi kollégiumnak, mely egykor az összes iskolatypusokat magában foglalta, az

egyetemi szakokkal való érintkezését akarták eltépni. Hogy milyen eszközökkel folyt ellenünk ez a küzdelem, arról jobb volna talán nem szólni. Többször volt itt már szó a múlt évi theologiai dékán ez irányú törekvéseiről, ki eszközökben nem válogatva, a miniszteriumhoz küldött felterjesztéseiben humilis hangon igyekezett a közoktatásügy vezetőit megnyerni szándékának. Ezekben a felterjesztésekben a kollégium, mint az egyetem autonómiájának elsikkasztója, minden retrográd irányú törekvés támogatója, az azzal bármilyen összefüggésben levők, mint árulók szerepeltek, kik nem méltók az egyetemi tanárságra. Pedig egy liberális gondolkozásból valamit keresztül vinni akaró embernek nem hízélgéssel, nem állítólagos, vagy eiferített érveléssel, vagy személyes támadásokkal kell célját érni, hanem elvi alapon.

Ez a küzdelem a Dr. Juhász Nagy Sándor közoktatásügyi államtitkársága idején dőlt el, amikor ő, mint a miniszter helyettesítésével megbízott vezetője a magyar közoktatásügynek 1918. december 12-én kelt s a püspöki hivattal közölt intézkedésében következő elvi kijelentéseket tette: „az egyetemi tanári állás, különösen pedig a rektori és dékáni tisztség és a debreczeni református kollégiumi tisztség époly kevéssé tekinthető összeférhetetlennek, mint ahogy nem állapítható meg az összeférhetetlenség azon közalkalmazottakkal szemben, kik az autonóm egyházak szervezetében egyházi tisztséget töltenek be“. Vagyis a kollégiumi igazgatói s egyéb tisztségek közalkalmazottakra nézve az egyházmegyei s egyházkerületi stb. tisztségekkel egyenlőknek nyilvánították az egyetemet fenntartó állam részéről.

Hogy minden hatás nélkül lett volna ez az áldatlan huzavona kollégiumunkra, nem mondhatnánk. A bomlasztási munka különösen, sajnos, a tanári közgyűléseknél látszik meg, amelyeknek rendes látogatása úgy az egyetemi, mint a kollégiumi tanárok részéről elmaradt. Lehet, hogy a szervezetben is van hiba. Én részéről egyfelől az embereknek természetes tartózkodásában látom az indokot minden olyan dologtól, mely viszályoskodással áll összefüggésben, másfelől abból a természeti törvényből folyt az, hogy az egyszer megkezdődött bomlás a szervezet minden részére kiterjed.

Egy külső körülmény pedig még a titkolt érzelmeket is kitörésre juttatta. A kommunizmus fellépésére gondolok. Hogy a kommunizmus álom, idealista ábránd, azt az elmúlt idők szenvedései mutatták meg legjobban. Közösség csak a porból lettünk közös eredetben és a porra leszünk közös végben van, itt a földön egyéni életre születünk, az életnek az egyéniség kifejlődése, sőt magasabb örökkévaló egyéniséggé fejlődés lehet csak a célja. Hozzá kell azt is vennünk, hogy hozzánk a kommunizmus a nemzetmentés nagy gondolatával is jött s annyi keserűbb kiábrándulást hagyott maga után. Kollégiumunk sokat szenvedett. Tanítóképezdeje, főgimnáziuma már nem volt. A legféltelenebb agitáció folyt a theologianak az állami egyetemen megmaradása ellen s napjai meg is voltak ott számlálva, anélkül, hogy felekezeti alapon való fentmaradásához a legkisebb létminimum meghagyása kilátásba helyeztetett volna.

Csodálatos, hogy ennek dacára theologus ifjaink nagyon kevéssé rendültek meg. Átvergődni a válságos idöket, ez lett a jelszóvá. Ennek módzatairól beszélgetés végett keresett meg bennünket a budapesti katólikus theologiai fakultás egyik tagja is. Emlékszünk ár páran, mikor püspökünkkel folytatott eszmecsere

közben a segélygyűjtésnek eszközeiről tanakodtunk s míg egy darab száraz kenyérünk lesz, a theologiai oktatás folytonosságának fenntartása mellett nyilatkoztunk. Ekkor jött a legnagyobb csapás, nagypéntek után nem a husvéti öröm, hanem egy még szomorúbb nagypénteki gyász, mikor püspökünk a kommunista vezetés foglyává lett, már előbb fogságba kerülve Márk Endre helyi gondnokunk, valamint a felső oktatási tanácsból Haendel Vilmos és Illyefalvi Vitéz Géza, továbbá Petzkó Ernő főgimnáziumi tanár.

Azon a napon, mikor ez történt, sokónknak eszébe jutott a bibliai mondás: „Megverem a pásztort és elszélednek a nyájnak juhai“. Szerencsére püspökünk fogsága nem tartott soká s manapság közöttünk tisztelhetjük többi vezető férfiainkat is. Talán a jóságos Isten kegyelemmel fog még nemzetünkre is tekinteni. Reméljük, várjunk.

Azonban bizonyos, hogy az elmúlt idök anyagilag is nagyon megviselték kollégiumunkat. Szokatlan mértékben kellett az állami minta után alkalmazottaink fizetését emelni, a drágaság a dologi kiadásoknál is mutatkozott, úgy, hogy a közszükségleti pénztárban 88,194 korona, az egyetemiben 48,242 korona, a tápintézetiben 42,054 korona és az internátusiban 10,534 korona hiány mutatkozik. De legsajnosabb helyzetbe mégis tápintézetünk került. Igazán emberfeletti munkát végeztek, akik fenntartásánál fáradoztak s el is mondhatjuk, hogy régen étkeztek annyian tápintézetünkben, mint ez évben. Ha minden jó igyekezet dacára is a 42 ezer korona deficit mellett az élestár is teljesen kiürült, az megmagyarázható a rendkívüli viszonyokból, melyek minden hasonló intézményt túlkadásba vittek bele. Ennek dacára gazdasági tanácsunk a tápintézeti bizottság előterjesztésére nem zárkózott el attól, hogy a nyári kurzus idejére is üzembe tartsuk a Kolozsvárról és máshonnan ide, a manapság egyetlen működő magyar egyetemre jövő ifjak, számára tápintézetünket. Magyar nemzeti kulturális jelentőségét hadd mutassa ez intézményünknek. Együttal hadd keltsen rokonszenvet, mid in most megrendült anyagi helyzetének megszilárdítása céljából kérő szóval azokhoz appellálunk, kik kollégiumunk, tápintézetünk jótékonyágát valamikor tapasztalták.

Ez esztendő egyéb dolgairól, küzdelmeiről, bajairól engedtessek el a beszámolás. Ragály, zavaros viszonyok több ízben megzavarták az iskolai életet. Szellemitéren majdnem teljes stagnáció következett el. Meghirdetett pályázataink eredménytelenek maradtak, ellenben a Debreczeni Protestáns Irodalmi Kör a legnehezebb időben a második felévben megtartotta a maga protestáns estélyeit. Köszönet mindazoknak, kik közreműködni szívesek voltak. Általában részéről hálát hirdetek mindenkinek erejéért. Kitartásáért, elnézést a gyöngeségekkel szemben. Legyen Istené az ítélet, ki a szíveket vizsgálja: Ő alázott meg bennünket, ő benne bízunk, mert ő fel is emelhet. Ha ő benne lesz a mi dicsekedésünk, akkor nem szégyenülünk meg soha.

Főtiszteletű és Méltóságos Elnökség! Talán soha több kritika nem hangzott el eljárásuk ellen, mint ez évben. De talán soha inkább be nem bizonyult, hogy az embereket a kritizálásban szenvedélyek szokták vezetni, mint ez alkalommal. Hadd legyen kifejezésre juttatva ezzel szemben ennek a viszontagságos évnek végén a szeretetnek, elismerésnek hangja. Méltóságos Főgondnok úr kivonhatta volna ugyan magát az idök súlyának viselése alól, mint a hangulat hatása alatt egyesek tették: nem tette. Osztakozni kívánt. Férfiás *

jellem, kitartás tekintetében régen főgondnokunkhoz járunk iskolába. S hogy mit tett püspök úr ömeltósága egyházkerületünk s kollégiumunk émelése érdekében, azt mi láttuk. Egy nagyszabású koncepció áll itt előttünk, melyet a tavolabb állók megérteni, átérezni nem tudtak, mely reánk vonatkozólag nem más, mint a kollégiumot odaállítani az elsők között egyenjogosult intézményt, hazánk egyik első kulturális tényezőjét. Ez a magasabb cél magyarázza minden tettét s vajha megértőbb lélekkel lettünk volna készek szolgálni azt mi is. Körülöttünk a világ sughatott, búghatott, az egyházunk, kollégiumunk elleni gyűlölet egyik képviselőjénél hangozhatott el a nagyzas buta vadja különböző fórumokon: a református szupremácia jogos igényét, kollégiumunk megillető társadalmi helyzetét ilyen úton megdönteni nem sikerült. Hogy keserű napokat sikerült Meltóságodnak szerezni, azt tudjuk. Nemcsak, hanem jött a legmelyebb megaláztatás is egyházunkra s kollégiumunkra egyaránt. S mi éreztük a Meltóságod kollégiumunkert verő szívének melegét a megaláztatás napjaiban is. Oh, nem a tőle való menekülést, hanem az erette való önfeláldozást, nem a sorsára hagyást, hanem a mentes minden eszközének megragadását diktálta az. Legyen elegete Meltóságodnak, ha az előbb említett antikrisztusi, mert szeretetlen gondolkodás, becsmerő inzultusok a jellemnagyságtól annyira távol álló, régi nezetéhez következtelenné lett támadásait intézi ellene, legyen elég, hogy mi kollégiumunk életének jó es rossz fordulatában egyaránt koncepciójának erős kezekkel tartását és egy nagy szív melegét éreztük meg. Ezekert hálaival kérjük a méltóságos Elnökség ezutáni jóindulatát is.

Méltóságos Polgármester, helyi gondnok úr! Szabad legyen mindkét minőségében üdvözölnöm, midőn ama szomorú husvét óta első alkalommal van szerencsénk nyilvános ünnepélyünkön látni. Amilyen fájdalommal nélkülöztük távollétében, époly nagy visszatérése feletti örömünk, annyival inkább érezzük ezt az örömet, mert hatalmas emberi idealok győzelmét ünnepeljük benne. A megsértett társadalmi rend nyer lassanként kiegyenlítődést személyében s a polgári társadalom rehabilitációjává lett ügye. A künt folyó események, persze, nem ide tartoznak, de nem tagadjuk, hogy jól esik nekünk ennek az alulról felkavart s bennünket körülvevő, iszapos társadalomnak lassankénti megtisztulását s benne a polgári erények jutalmazását látni, jól esik ebből az alkalomból tiszteletünk, szeretetünk s ragaszkodásunk érzelmeit kifejezésre juttatni. Hogy városunk milyen érzelmeikkel fog kollégiumunk iránt viseltetni, afelől mindaddig biztosak vagyunk, míg annak élén az igen tisztelt polgármester s helyi gondnok úr áll. Tegye áldásossá a Gondviselés újabb munkára való készségét, adjon városunkra s kollégiumunkra vonatkozó minden nemes törekvésére sikert.

A kalváriát a helyi református egyház s nagytiszteletű Szele György itt levő képviselője kollégiumunkkal együti járta, aminthogy szenvedés és öröm közössége volt mindig meg kollégiumunk és egyházunk között. Maradjon az ezután is meg. Mi őrizője leszünk az együttműködésnek s közösségnek s kívánója az egyházunk minden sorsában való osztozkodásnak.

Midőn a tanintézetek képviselőinek, valamint a mélyen tisztelt közönségnek hálás köszönetemet nyilvánítom a szíves érdeklődésért s a nemes tanuló ifjúságot a nehéz időkből folyólag csak annál nagyobb kitartásra buzdítom az egyházunk és hazánk iránti szeretetben, mert hiszen erős jellemek épen veszélyek között növekednek, kollégiumunk folyó tanévét ezennel bezárom.

Különfélék.

Esperesválasztás. A szatmári református egyház-megyében a napokban történt meg a szavazathontás a Kovács Lajos halálával megüresedett esperesi tisztség betöltésére. Abszolút többséget először senki sem nyert. A beadott 65 szavazatból Bélték Lajos szatmári lelkész 31, Sipos József milotai lelkész pedig 20 szavazatot nyert, a többi szavazat többek között oszlott meg. A szavazathontó bizottság augusztus 15-iki határidővel új szavazást rendelt el Bélték Lajos és Sipos József között, melynek eredményét az augusztus 18-ikára kitűzött egyházmegyei közgyűlés fogja számbavenni s a választást megerősíteni.

A tiszántuli református egyházkerület püspökétől.

2338—1919.

Pályázati hirdetés

a debreczeni református egyházmegye kötelekébe tartozó bihartordai református egyház lelkészi állomására.

Évi javadalom:

1. Késpénz kettőszázhatvan korona (260 korona).

2. 23 m. 40 kgr. őszi búza helyett ennek minden év október 1-én érvényben levő piaci-, illetőleg maximális ára.

3. 19 m. 76 kgr. árpa helyett ennek minden év október 1-én érvényben levő piaci-, illetve maximális ára.

4. Tüzifa 2 öl házhoz szállítva, vagy ennek beszerzési és befuvarozási ára.

5. A Nadányi-alapítványból évi 400 (négy-száz) korona.

6. 55 hold és 300 □-öl tagosított szántóföld 1200 □-ölével.

7. 628 □-öl pusztai föld a szegi kertben.

8. A templomudvar alsó részének (295 □-öl) szabad használata.

9. A stóla.

10. Lakás, udvar kerttel és a szükséges melléképületekkel.

A földek összes adóját az egyház fizeti.

Pályázati határidő: 1919 július 20. napja, ameddig a pályázati kérvények az E. T. II. t.-c. 16. §-a kívánalmának megfelelőleg felszerelve Dávidházy János espereshez Debreczenbe, a református püspöki hivatalhoz, vagy Péterfia-u. 73. sz. a. küldendők. *A hivatal az özvegy 1920. apr. 24-ig terjedő kegyeleti éve eltelése után foglalandó el önállóan.*

Debreczen, 1919 június 17.

Dr. Baltazár Dezső,
püspök.